

Vackor

Futás közben, amikor a cipő
alatt szétlottyan a kásás húsú
vackor,
olyan, mint egy húgyhólyag, ha elfakad.

Illata úgy száll az orrodba,
mint egy óra múlva a hasadt héj
túlcsorduló csészéjébe az alkoholos cukrot
fűrkésző darazsak.

Oda kell figyelni a csúszásveszélyre,
hogy ne sérüljön a térd a kövön,
az apró kavics beleragad a sebbe,
a vér és a bőr rugalmassága
beépíti az idegen anyagot a testbe.

A fa alatt alkalmi lepárló.
És édes-cukros mámora
tenyéryni, sárral, kaviccsal, fűvel
kevert, múltékony sebeknek.

A befejezhetetlenség örökké rohadó testén.

Gumikesztyű

Tegnap virágokat ültettek át
fiatal házasok opálos orvosi gumikesztyűkben,
kis lapáttal rakták a földet, a tápot,
törtek föl vitaminkapszulát,
fogták meg ezt vagy azt a növényt, és dugták
valamelyik lyukba,
a hatalmas cserepeket alig bírták becipelni
a verandára, ahonnan különösen jól látszott a feladat heroizmusa.

Szép latin neveik voltak, akár az izmoknak vagy még inkább
a betegségeknek.
És amikor a gyökerükről a márványlapra gördültek
kisebb-nagyobb csimbókokban a földcsomók, a föld maga se hitte,
hogy ez megtörténhet,
hogy kiszakíthatják belőle, pedig már meggyökerezett,
hogy csak így, egyszerűen kitéphetik,
ráadásul egy közönséges, steril, orvosi gumikesztyűvel.

Gyöngédség

A zuhanyozásban mindig van esély a gyöngédségre.
A narcisztikusra gondolok, persze.
Ahogy a tusfürdőt elkened a válladon, aztán a hónod
alatt, és közben tudatosítod,
hogy amihez hozzáértél, nem csak izom és
bőr, nem csak az azt behálózó,
formába kényszerített vér és nyirok.
Több és kevesebb is annál.
Most, persze, sokkal, sokkal, sokkal több.